



## Arrest

nr. 68 805 van 20 oktober 2011  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 7 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 juni 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat M. NIYONZIMA en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*“A. Feitenrelaas*

*U verklaart een Angolees staatsburger van Bawoio origine te zijn afkomstig van het dorp Ngoio in Cabinda. Uw vader overleed bij een aanval in Cabinda toen u ongeveer vijf jaar oud was. Uw moeder woont in Cabinda, maar u hebt momenteel geen contact met haar. Na het overlijden van uw vader verhuisde u naar Luanda en verbleef u bij uw oudere broer. U werkte sinds 2008 als keukenhulp in een snack van een supermarkt. Sinds februari 2008 maakt u deel uit van de Cabindese onafhankelijkheidsbeweging Frente de Libertacao do Estado de Cabinda – Forças Armadas de Cabinda*

*(Flec- Fac). U behoorde tot een informantennetwerk van deze beweging in Luanda, onder leiding van S. J. C. (...) en P. F. (...). U stond in voor het ontvangen van leden die van Cabinda kwamen. U woonde alleen en ze logeerden bij u. Op 23 maart 2010 verwelkomde u twee leden G. A. N. (...), met als bijnaam C. (...) en H. E. T. (...), met als bijnaam L. (...). Op 25 maart 2010 rond 6u in de ochtend hoorde u geluid en iemand klopte aan. U vroeg wie het was en er werd geantwoord dat er politie stond. U opende de deur en u werd mee naar buiten genomen. U zag drie gewapende mannen in militair uniform. Er waren nog anderen in burger. U werd op de grond gelegd en ze vroegen waar de andere personen waren. Uw twee gasten werden ook naar buiten gebracht en er werd gezegd dat jullie terroristen waren. Uw huis werd doorzocht en alle documenten en een verklaring waarin stond dat u lid was van Flec werden meegenomen. U werd weggebracht naar de eenheid van de 5e divisie in de wijk Neves Bendinha. U werd in een cel gezet en later die dag ondervraagd. U werd gevraagd wat u deed met die twee afgevaardigden, die al sinds lange tijd gezocht werden. Er werd u gevraagd waar de andere leden van het netwerk in Luanda waren. U antwoordde dat u het enige lid was van het netwerk en dat de twee andere mannen mensen waren van hetzelfde dorp. U legde uit dat ze handelaars waren die kledij kwamen kopen en dit verkochten in Cabinda. U werd overgebracht naar de 'Direcção Provincial de Investigação Criminal' (DPIC). U werd op 29 maart 2010 opnieuw ondervraagd door de adjunct procureur en twee mensen van de inlichtingendienst 'SINFO' (Serviços Internos de Informações). Er was ook een vierde persoon, kapitein S. (...) aanwezig van de militaire inlichtingendienst. U legde uit dat u niet wist waarom u opgesloten zat. Er werd u gezegd dat u steun gaf aan twee personen die al lang werden gezocht. U werd ervan beschuldigd lid te zijn van een verboden organisatie, een aanslag tegen de veiligheid van de staat gepleegd te hebben en uw medewerking verleend te hebben bij een wapenlevering aan de onafhankelijkheidsstrijders in Cabinda. U herhaalde wat u eerder tijdens de ondervraging had gezegd; dat u het enige lid was in Luanda en dat de twee personen van hetzelfde dorp kwamen en dat ze handel dreven. De agent van SINFO sloeg u en bedreigde u met de dood. U werd erg geslagen zodat u zou praten en u verloor het bewustzijn. U werd wakker in het regionale ziekenhuis van São Paulo. Op 2 april 2010 werd u door een agent geroepen en hij zei u weg te gaan. Uw broer en zijn schoonbroer hadden met die agent uw vertrek geregeld. U ging naar het huis van de schoonbroer in Bairro Cassequel. Op 10 april 2010 kwam uw broer melden dat u niet in Angola kon blijven, wat hij had gehoord van een buur die bij de 'DNIC' (Direcção Nacional de Investigação Criminal) werkt. U hebt Angola verlaten op 25 april 2010. U reisde samen met de schoonbroer van uw broer per bus naar de Democratische Republiek Congo, waar u op 26 april 2010 bent aangekomen. U verbleef bij de reisagent tot 4 mei 2010. U hebt DR Congo per vliegtuig verlaten en op 6 mei 2010 in België asiel gevraagd.*

## *B. Motivering*

*Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten nadat u problemen kende met de Angolese autoriteiten omwille van uw lidmaatschap van de Cabindese onafhankelijkheidsbeweging Flec, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt. Zo dient te worden opgemerkt dat u vage verklaringen aflegt over uw activiteiten als lid van Flec. Wanneer u op het Commissariaat-generaal gevraagd wordt naar uw activiteiten voor Flec, antwoordt u aanvankelijk dat u lid bent. Hierop wordt u opnieuw naar uw activiteiten voor het Flec gevraagd. U repliceert ditmaal dat jullie verhinderd worden door de regering en de politie, dat jullie beschouwd worden als terroristenorganisatie omdat jullie Cabinda willen bevrijden en dat jullie beschuldigd worden van publieke wanorde. Pas na aandringen verduidelijkt u uiteindelijk dat u deel uitmaakt van een informantennetwerk in Luanda en dat u instond voor de 'protocol' in het informatienetwerk (zie gehoor CGVS, p.7). U stelt dat u behoorde tot het netwerk van S. J. C. (...) (zie gehoor CGVS, p.3 en p.7). Het informatienetwerk staat in voor de uitwisseling van de informatie tussen Cabinda en Luanda en twee keer per maand vergaderde u in het huis van S. (...) (zie gehoor CGVS, p.8). Het is dan ook weinig aannemelijk dat u niet meer details kan geven over de berichten die het netwerk uit Cabinda ontving. Wanneer u wordt gevraagd wat de informatie uit Cabinda was, antwoordt u in vage bewoordingen dat de situatie niet te best was (zie gehoor CGVS, p.8). Wanneer u gevraagd wordt welke de concrete informatie was, reageert u dat de informatie wordt doorgegeven aan de leider, die het op zijn beurt meedeelt aan de leden en dat deze laatste vergadering niet heeft plaatsgevonden (zie gehoor CGVS, p.8). Hierbij dient te worden opgemerkt dat u ook over de laatst door u bijgewoonde vergadering in januari 2010 bijzonder vaag blijft. Zo hebt u het over de onvoldoende bijdragen en dat er meer fondsen moesten verzameld worden. U voegt toe dat de president van de beweging voor gezondheidsredenen in Frankrijk verblijft (zie gehoor CGVS, p.9). Wanneer u echter wordt gevraagd wat de situatie in januari*

2010 in Cabinda was, verwijst u naar de Afrikacup. U stelt dat de beweging niet akkoord was dat de wedstrijden daar werden gehouden, zonder dat u enige vermelding maakt van het incident waarbij het Togolese voetbalteam werd aangevallen en dat deze aanval werd opgeëist door Flec (zie informatie administratieve dossier). Het is merkwaardig dat u verklaart dat de strijd voor de bevrijding van Cabinda via diplomatieke weg en ook door militairen gebeurt, maar u niet blijkt te weten hoeveel militairen de beweging heeft (zie gehoor CGVS, p.7). U beweert dat u deel uitmaakt van een informatienetwerk en u geen toegang heeft tot het militaire deel (zie gehoor CGVS, p.7). Nochtans mag van iemand die beweert lid te zijn van een onafhankelijkheidsbeweging verwacht worden dat hij meer zou afweten van de strijd die deze beweging voert.

Daarbij is het merkwaardig dat u pas in februari 2008 actief werd voor Flec (zie gehoor CGVS, p.7). U verklaart dat u gesensibiliseerd werd door S. (...). Wanneer u wordt gevraagd hoe u overtuigd bent geraakt om de beweging te vervoegen, stelt u in algemene bewoordingen dat de bevolking van Cabinda vele vernederingen heeft gekend en vele mensenrechtenschendingen. Het grondgebied is altijd bezet geweest en dat u hierdoor gemotiveerd werd om bij Flec te gaan (zie gehoor CGVS, p.7). Wanneer u wordt gevraagd wat uw band met Cabinda is – gezien u opgroeide in Luanda en u nooit meer bent teruggekeerd naar Cabinda – antwoordt u kortweg dat uw hart in Cabinda ligt (zie gehoor CGVS, p.7).

Het is weinig aannemelijk dat u, die beweert Cabindees te zijn en die een broer in 2002 bij een aanval verloor (zie gehoor CGVS, p.3), uw politieke motivatie niet meer kan preciseren.

Gezien u uw politiek engagement en uw activiteiten voor de Cabindese onafhankelijkheidsbeweging Flec niet aannemelijk maakt, kan geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten omwille van uw lidmaatschap van Flec.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

U bent niet in het bezit van enig reis- of identiteitsdocument dat uw asielrelaas zou kunnen staven.

### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het evenredigheidsbeginsel, van het algemene beginsel van goede administratie en van het beginsel volgens hetwelk de overheid met alle aspecten van het dossier rekening moet houden. Verzoeker verwijt de verwerende partij ook machtsmisbruik.

De feitelijke motivering, zo stelt verzoeker, is gebrekkig. Het feitenrelaas wordt niet betwist. De vage verklaringen zijn perfect te verklaren door het feit dat de tolk niet alles goed heeft kunnen vertalen. Verzoeker kan, zo stelt hij, "alle preciseringen aangeven over zijn verslag". Ook de juridische motivering is gebrekkig daar bepaalde feiten niet betwist zijn en deze voldoende zijn om de gegrondheid van de asielaanvraag te bewijzen. Het is onbetwist dat de leden van de FLEC-FAC door de Angolese autoriteiten onderdrukt zijn en gevaar lopen voor hun leven. De toestand in Angola en het conflict in Cabinda zijn voor verzoeker een rechtmatige bron van vrees om terug naar Angola te gaan. De toestand in Cabinda, zo besluit verzoeker, verantwoordt het toekennen van asiel of minstens van de subsidiaire bescherming.

2.2. Verzoeker voert wel een schending van het evenredigheidsbeginsel aan en verwijt de verwerende partij machtsmisbruik, maar zet op geen enkele wijze uiteen op welke wijze dit tot uiting is gekomen bij de totstandkoming van de bestreden beslissing of in de motieven ervan. Het middel is in zoverre niet ontvankelijk.

2.3. De motieven van de bestreden beslissing –de verwijzing naar de toepasselijke wettelijke bepalingen en de feitelijke vaststellingen van de verwerende partij- kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals

voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat verzoeker verklaarde zijn land van herkomst te hebben verlaten nadat hij problemen kende met de Angolese autoriteiten omwille van zijn lidmaatschap van de Cabindese onafhankelijkheidsbeweging Flec. De verwerende partij is op grond van een aantal vaststellingen tot de bevinding gekomen dat verzoeker zijn engagement en activiteiten voor Flec niet aannemelijk heeft gemaakt, en dus evenmin de daaruit voortvloeiende vervolgingsfeiten. Zo legde verzoeker zeer vage verklaringen af over zijn activiteiten voor Flec, kwam hij niet voorbij de vage stelling dat de situatie in Cabinda niet best is niettegenstaande hij verklaarde deel uit te maken van een informatienetwerk tussen Cabinda en Luanda dat twee keer per maand vergaderde, liet hij, gevraagd naar de situatie in januari 2010 in Cabinda, het zeer belangrijke incident waarbij het Togolese voetbalteam werd aangevallen en deze aanval werd opgeëist door de Flec onvermeld, en kon verzoeker geen informatie verschaffen over het militaire deel van de beweging, noch over zijn politieke motivatie, zonder daar een aannemelijke reden voor te kunnen geven. Al deze bevindingen van de verwerende partij zijn pertinent, omdat er wordt gepeild naar het profiel van verzoeker en zijn politieke engagement als oorzaak van de door hem geschetste vervolgingsvrees, en de Raad komt tot de vaststelling dat ze alle steun vinden in het administratief dossier.

2.7. Dit administratief dossier is overigens onder meer samengesteld uit landeninformatie met betrekking tot de situatie in Cabinda, de vragenlijst die verzoeker initieel invulde en het uitgebreide verslag van het gehoor, tijdens hetwelk verzoeker in de gelegenheid werd gesteld zijn asielmotieven uiteen te zetten, dit alles in aanwezigheid van een tolk die vertaalde in het Portugees. Het administratief dossier bevat geen documenten die door hem werden bijgebracht en verzoeker toont ook niet aan welke elementen door de verwerende partij zouden zijn veronachtzaamd bij het beoordelen van zijn dossier, zodat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, waarop verzoeker alludeert, geenszins is aangetoond.

2.8. Verzoeker probeert al deze vaststellingen te ontwrichten door in eerste instantie te stellen dat de vaagheden hun oorzaak vinden in een niet volledige vertaling. Dit is niet meer dan een loze bewering.

Immers, bij aanvang van het gehoor, zo blijkt uit het verslag, werd de rol van de tolk uitgelegd, werd aan verzoeker de vraag gesteld of hij de tolk begreep en werd hem verduidelijkt dat hij problemen met de tolk moest melden. Verzoeker gaf duidelijk te kennen dat hij de tolk begreep en op het einde van het gehoor had hij geen opmerkingen te formuleren. Verzoeker kan zich derhalve –bij gebrek aan enig concreet element dat zijn argument met betrekking tot een vertaalprobleem zou kunnen ondersteunen– niet verschuilen achter problemen met de tolk om de niet aannemelijke vaagheid in zijn verklaringen in een ander daglicht te stellen. Het feit dat hij thans stelt alle preciseringen te kunnen verstrekken brengt evenmin soelaas: van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij een gedetailleerd relaas uiteenzet, ontdaan van alle vaagheid, en dit van bij de eerste mogelijkheid die hem daartoe wordt geboden. Eventuele post-factumverklaringen, zo die er al zouden zijn, *quod non*, zijn derhalve niet van aard om de vaagheden die verzoeker etaleerde en die tot de conclusie leiden dat ze niet te rijmen vallen met zijn beweerdelijke politieke engagement, om te buigen, temeer nu verzoeker tijdens zijn gehoor aangaf te hebben gestudeerd aan de faculteit letteren en sociale wetenschappen en dus een zekere en meer dan gemiddelde interesse in en informatie over de activiteiten van de partij waarvoor hij stelde actief te zijn kan worden verwacht.

2.9. Verzoeker doet gelden dat hij ter staving van zijn aanvraag documenten heeft neergelegd en details heeft aangegeven die aantonen dat hij wel degelijk lid is Flec-Fac, doch kan hierin niet worden bijgetreden. De vastgestelde vaagheden en onwetendheden zijn dermate zwaarwichtig dat de eventuele gegevens die verzoeker wél kon vermelden ze niet kunnen verschonen. Bovendien legde hij hangende de asielpcedure geen enkel document voor. Thans, hangende het onderhavige geding, legt verzoeker een document voor, gedateerd 12 september 2011 en luidens de bewoordingen ervan opgemaakt door Flec. Het betreft echter een faxcopie, waaraan, gelet op de gemakkelijke manipuleerbaarheid ervan, geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend nu de authenticiteit ervan niet kan worden gegarandeerd. Bovendien kan aan dergelijke stukken überhaupt slecht bewijswaarde worden toegekend wanneer zij worden aangewend ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

2.10. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij genoegzaam in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd dat verzoeker zijn politiek engagement en activiteiten voor de Cabindese onafhankelijkheidsbeweging Flec niet aannemelijk heeft kunnen maken en dus niet op een geloofwaardige manier heeft aangetoond dat hij ten gevolge daarvan een gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst.

2.11. Wat betreft de aanspraak die verzoeker maakt op de subsidiaire beschermingsstatus, moet worden gesteld wat volgt:

2.11.1. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Een loutere verwijzing naar de afkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker dit risico loopt. De verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst is evenmin voldoende. De aanvrager dient de link te leggen tussen deze algemene toestand en zijn persoonlijke situatie (R.v.St., nr. 177.396, 29 november 2007). De Raad wijst er in eerste instantie op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is en meent dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.11.2. De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer specifiek in het geval zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker vergenoegt zich ermee in het algemeen te verwijzen naar de situatie in Cabinda, zonder enige precisering, doch niet ontkent, zoals dat in de bestreden beslissing reeds werd gesteld, dat hij opgroeide in Luanda en nooit meer is teruggekeerd naar Cabinda. Enige band tussen verzoeker en de door hem beweerde situatie in Cabinda is derhalve op geen enkele manier aangetoond. Verzoeker heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat hij, in weerwil van wat in de bestreden beslissing werd gesteld, een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.12. Het middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 3**

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS